

nihil amant nisi canoras nugas ; dicendique quod ajuñt genus elaboratum ; alijs plus nimio delicatis , vel fatuum sapit acipenser , vel in Socrate ipso de moribus differente laxus malè calceus , aut dissidens paulò pallium stomachum protinus movent. Hos omnes , si nonnihil forsàn scrupuli suboriretur ob minus præsertim edolatam in Auctore nostro dictionem ad Romanas aures , quandoquidem suæ ipsorum , id est humanæ conditionis oblitos animadvertimus , saltem Horatianæ illius indulgentiæ ob quam in longo opere , vel somnum obrepere fas est , non ignaros prorsùs , aut immemores optaremus. Auctori etenim nostro Philosophum potiùs quàm Rhetorem agenti , id est rebus quàm vocibus intentiori , Varronemque in eo Romanæ sapientiæ columen imitato , condonandum profectò , si quid intereà circà verba contigerit humanitùs. TU verò , REX AUGUSTISIME , quin munus istud jure hereditatis optimo MAJESTATI TUÆ debitum , nosque ipsos benigna fronte sis excepturus , non est cur magnoperè vereamur ; quandoquidem quod illi sua , id est litteraria conditio , idem & nobis qui sub TE militamus alacres , Instituti , ac professionis nostræ ratio sperare omninò faciunt. Intereà verò , ut digna TE , TUISQUE laude cumulatus incedas , spesque optimas quas de Regni TUI gloria Gens Hispanica præsumpsit non æques modò , sed vincas , ferusque tandem in Cælum redeas , fufis precibus , votisque conceptis Deum Ter Opt. Max. indefinentèr fatigamus. Salmanticæ postrid. Eid. Junias. Anno sal. rep. MDCCXLVII.